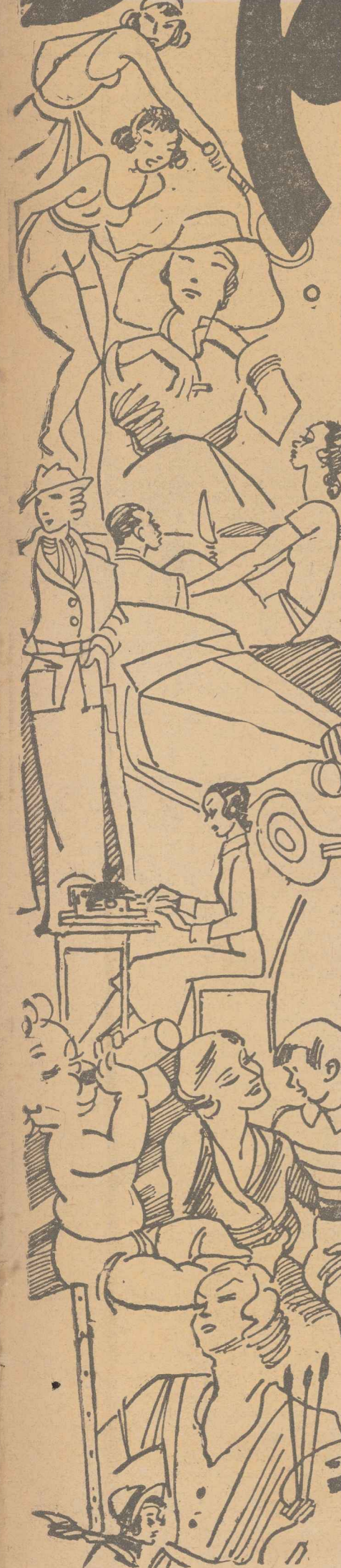
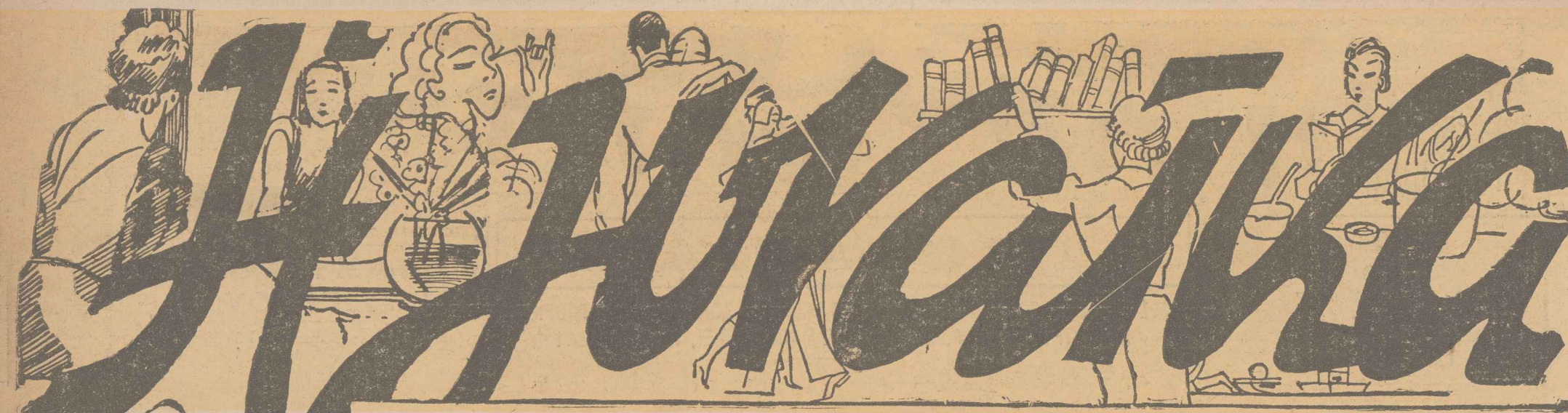

Η ΗΥΚΑΪΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΝΤΙΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

21 ΣΕΛΙΔΕΣ 24
ΑΡΧΑΙΟΜΑΙ ΔΥΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

16
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1937

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

*Αριθμός φύλλου 24

Η Ημερα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ
'Ανώνυμος 'Εταιρεία
'ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ'

Γραφεία : Βουλής 1
Τυπογραφεία Παλαμήδου 4

ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ... ΝΑ ΤΙ ΓΝΩΜΗ ΕΧΟΥΝ

οι γυναίκες για τις γυναίκες

['Από το φύλ μας αυτό, τον λόγον για τον προορισμό της γυναίκας δεν τον έχουν πιά οι άνδρες, αλλά οι ίδιες οι γυναίκες.
Οι παρακάτω πρώτες σκέψεις επί του γυναικείου ζητήματος είναι μια πρώτη γενική νύξη. Στο επόμενο θα επανέλθουμε εξετάζοντας το θέμα πύλατα:]

μας μιὰς κοινῆς νοστορίας δσον ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, νοστορίας ποὺ δὲν βγῆκε βέβαια τυχαία, μὰ ποὺ συνδέεται μὲ θεσμούς κοινωνικούς, μὲ φεουδαρχικά καὶ ἄλλων ἐποχῶν μαζὶ ὑπολείμματα.
Τὸ γυναικεῖο πρόβλημα (ἂς μᾶς συγχωρήσουν τ' αὐτιά ἐκείνων ποὺ ἡ λέξις αὐτὴ τοὺς σοκάρει), εἶναι ἕνα τεράστιο ζήτημα ποὺ γεννήθηκε μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξι, μέσα ἀπὸ τὸν φυσικὸ πόθον γιὰ πρόοδο καὶ καλλιτέρευσι τῆς ζωῆς.
Ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ θὰ μὲν αἰώνια ἡ γλυκερία μάνα τῆς ζωῆς, ποὺ θ' ἀπλῶν τὸ χέρι τῆς στὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θ' ἀκούματι τὰ χεῖλη τῆς στὸ στόμα τοῦ ἀνδρός, ποὺ θὰ συμπληρῶν καὶ θὰ συμπληρῶνεται στὴ φύσιν μὲ τὸ ἐπίσης αἰώνιο ἀρσενικὸ στοιχεῖο. Καὶ στὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἡ γυναῖκα τὸν ἀνδρὸς τὸ ἐπιθετο, καὶ στὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν θὰ τὸ παῖρην, τυχόν, καὶ πάλιν, ἡ οὐσία τῆς ἐνώσεως τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων γιὰ τὴν ἁρμονία καὶ τὴν διαίωνα τοῦ ἀνθρώπου εἰδούς, δὲν θὰ πάψῃ. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία καὶ δὲν τὴν ἀντρέπει μὴτε ἡ ἀεροπορία ποὺ κάνει τὸν γάμον τῆς πετόντας, μὴτε ἡ Κιουρί, μὴτε ἡ ἐργάτρια, ποὺ δὲν εἶναι πιά «ἡγεμονὶς τοῦ οἴκου» ἀλλὰ κοινωνικὸς ἀνθρώπος, δημιουργικὸ στοιχεῖο μιᾶς κοινωνίας ποὺ στὴν ἐξέλιξι τῆς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά τῆς, ἀνδρες καὶ γυναῖκες.

σαν ἀγωγή, γνώσεις, πειθαρχία, ἐπαγγελία, τὸ εἶχαν ἀπλῶς παχυνδὶ τοὺς, στολίδι τοῦ σπιτιοῦ, χαϊδεμένο σκυλάκι τοῦ καναπέ. Τότε ποῖος εἶν' ὁ φαίτης; Τὸ παιδί ἢ οἱ γονεῖς; Βγῆκε ἡ γυναῖκα στὴ δουλειὰ ἀπὸ ἀνάγκη, ἰδανικά ὥραια καὶ δημιουργικὰ ἀρχισαν νὰ τῆς δονοῦν τὸ νοῦ, μὰ δὲν ὥριμασε. Σύμφωνα, δὲν ὥριμασε ἀκόμα, δὲν βρῆκε τὸν ἴλιον τὸν ζεστό ἀπὸ μέρους τῆς κοινωνίας. Πότε τὸ δένδρο δίνει τὸν καλὸ καρπὸ; Ὅταν τὸ εὐνοήσῃ ὁ καιρὸς, ὅταν τὸν περιποιηθοῦν. Ἡ γυναῖκα, ἡ ταπεινὴ αὐτὴ «δακτυλογράφος» ποὺ φέρνεται, κύριοι, συχνὰ, μὲ κάποια περιφρόνησι στὸ στόμα, βγῆκε βασιστικά καὶ γρήγορα μὲ τὰ δύο κολυβογράμματα τοῦ σχολαρχεῖον γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί τῆς. Γυρίζει κακὴ κοίτη καὶ κάνει τῆς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ, ράβεται μόνη τῆς, ἀγωνίζεται νὰ ξεπεράσῃ τόσα καὶ τόσα ἐμπόδια καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα καὶ τὸν κύριο μὲ τὴν γκαρσάνερα ποὺ τὴν προσκαλεῖ γιὰ εὐκολώτερη δουλειὰ καὶ πὺλ καλοπληρωμένη.
— Ἡ γυναῖκα εἶναι δειλὴ, χωρὶς πρωτοβουλία, χωρὶς συναίσθησι τῶν ὁμηλῶν κοινωνικῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου...

— Καὶ πάλι θὰ σᾶς πῶ μιὰ γνωστὴ ἱστορία, καὶ τώρα ἂς μὴν ἀπαλοθῶμε στὰ γενικά κι' ἂς ἐρθοῦμε στὰ συγκεκριμένα. Ἐκατὸ χρόνια καὶ κάτι πῖσω (γυρίστε τὰ γυαλιά σας πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀγαπητοὶ κύριοι), ἔκατο χρόνια καὶ κάτι πῖσω στὴν ἱστορία μας, στὶς ἡρωίδες τοῦ 1821. Καὶ δώστε μας τὸ χέρι νὰ χορέψωμε μαζὶ τὸν χορὸ τοῦ Ζαλόγγου, τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ γυναῖκα συμφωνία γιὰ τὴν λευτερίαν, γιὰ τὴν καλλίτερη ζωή...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

'Απριλιατικο βράδυ

'Απόψε λὲς κ' ἐγλύσσαν τὴν κάθε βρύση μάγια κ' ἦσαν οἱ ράθυμοι βοσκοὶ κι' ἀγάλλισαν τὰ κλάγια: χορὸς στὸ κάθε ἀνάκτορον, ἄδρα στὰ κάθε ῥεμα: χίλιες 'μορφὲς ὑφαινόταναι σὲ μεταβλητὸν γένμα: πάνω στοὺς λόγγους τοὺς γλαροὺς καὶ στὰν γκρεμῶν τ' ἀπόσκια

καὶ τὰ λιοβασιλέματα στερνοφύλουν τὰ μυσκία.

'Ὡς καὶ τὰ κυπροκούδουνα κ' οἱ κίχινες κ' οἱ γρύλλοι ἐμέθισαν ἀπ' τὴν χαρὰ τ' ἀποψινῆς τ' Ἀπριλίου κ' ἐπάσσαν τὸ κλάμα τους, τὸ πικροδάλημά τους, νὰ τραγουδήσουν οἱ καλὸι τῆς νύκτος τὸν πέρασμά τους, ἀπ' τὰ φυλὰ τὰ διάσελα σ' ἀνάγκη μονοψαλτία, μὲ τὸ γοργὸ περπάτημα, τὰ χαμηλά τὰ μάτια.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ Γ. ΠΑΝΙΤΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1.768.2
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38576

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΦΦΕ ΚΑΙ ΤΣΙΓΑΡΟΥ

Διασκέδασι νεοελληνική. Ὁ Γεώργιος Τάδε, μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀνταποκριτὴς κάποιος ἐφημερίδος, διασπεδῶν εἰς τὸ χωρίον Καματερό καὶ ἐν εὐθυμίᾳ διατελὼν ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ φίλου του Κώστα Δεῖνα καὶ τὸν ἐτραυματίσεν. Πῶς καλὰ ποὺ δὲν ἦτο εἰς μεγάλην εὐθυμίαν διὰ τὸν ἀφῆρη νεκρὸν. Πάντως νὰ φίλος, νὰ μάμα.

Συνάντησι εἰς τοῖς κοσμοκῶς μας κινώμενος μεγάλῃ. Συγγνώμης καὶ παρηγῆ. Καλοῦνται νὰ ἐμῶνουν ἕνα νέον χορὸν, τὸν ὁποῖον μανθάνουν τώρα οἱ αἱ Ἀγγλίδες καὶ ὁ ἁπλοῖς λανσάρεται τώρα εἰς Λόνδρον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς στέψεως τῶν Ἀγγλων Βασιλέων. Κοινηστὸν καὶ λικνιστὸν ὅμα λέγεται ὁ νέος χορὸς. Καὶ ἐπειδὴ αἱ Ἀγγλίδες δὲν θέλουν νὰ καθυστερήσουν τὸν Ἀγγλίδον, χαλῶν τὸν κόπον διὰ νὰ μῶνουν τὸ ταχίσουν τὸν νέον χορὸν. Ὑποσχὴ λοιπὸν μέχρις οὗτου ἴδωμεν τί θὰ μᾶς χορεύσουν.

Ἐγγενήθῃ, λέγον, τέρας μὲ τρία σώματα. Δὲν τρώγει μὲ τὰ τρία, ἀλλὰ μὲ τὸ ἕνα σῶμα. Πάλιν καλὰ. Διότι ἐάν ἐτρῶγε καὶ μὲ τὰ τρία σῶματα δὲν θὰ ἦτο τέρας, ἀλλὰ πρῶτον δουλευτής.

Περὶ θάλα καὶ χυνοῦ ἀνακαλύπτονται καθ' ἡμέραν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Θράκην. Δὲν μένει βέβαια παρὰ ν' ἀνακαλυφθοῖν τώρα ἀδάμαντες καὶ πλάτινα. Τράνταβαλ καὶ Ἀλάσκα δηλαδὴ ἡ Βόρειος Ἑλλάς. Ἀλλὰ μόνον δυστυχῶς ἀπὸ τὸν στήλιον τοῦ ἐγγυροῦ Τάπου, ὅπου ἀρχαῖοι καὶ ἄλλοι εἰδικοί κάνουν τὰς μεγάλας τὸν ἀνακάλυψιν εἰς ἀφοδοῦς μεταξὺ τῶν συζητήσεων. Διότι ἐὰν συνέβαιναν τοιαῦτα ἀνακαλύψεις εἰς τὴν πραγματικότητι, θὰ μετοικίσταμε οἱ μας πρὸς βορρᾶν.

Ἐνα νέον ποίημα πρὸ ποιητοῦ κ. Ὁρέστη Λάσκου χαλὰ κόσμο αὐτὲς τῆς ἡμέρας. Φέρεται τὸν τίτλον ἡ «Συμφωνία». Δὲν ἀπάρχει θῆλυ ποὺ νὰ μὴν τὸ ἀπαγγέλλῃ. Προέβεται δὲ πραγματικῶς περὶ ἀρτοσυρτήματος.

ΝΙΤΣΕΒΟ

Στὸ ἐργοστάσι τοῦ γέλια ἔγιναν σπάνια. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ ἀκούονται: «Τὸ θαύμασι ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι, τὸ μελαγχολικόν; Σκοτώθηκε, σὺν τὸν ἀρραβωνιαστικῷ τῆς Μαρίας...»

Κι' ἐνθ' ἐλγόνταν αὐτὰ, πολλὰ μῦθια γέμισαν δάκρυα, ἐνθ' οἱ καρδιὲς μπόρουν. Κι' ἡ βέλαια παρανεστερόντας ἐξακολουθητικά, ἐξακολουθητικά.

Πέρασε κι' ὁ πόλεμος. Πολλὰς φιλίας τῆς Κατερίνας ἀπῆσαν τὴν δουλειὰ γιὰ πικροτυπικᾶν, ἄλλες πάλιν πῆγαν στὸ ξένα χερσὶ.

Κι' ἐκείνη μόνη, ἐβλεπε τῆς μέρες νὰ διαβαίνουν, τὸν μόνον, ἀνέμελες, χωρὶς ἐννοια, ἄδειες, μέσα πάντα στὸ ἴδιον ἔρημον δωματίον.

Χάλαι μόνον ἔμενε ἡ ἀνάμνησις ἐκείνου ποὺ κάποτε συγκίνησε τὴν ψυχὴ τῆς.

Κάποτε κἀπὸς πλάσι τὴν μὴ χίρα, μὴν καὶ αὐτὴ. Ἦταν ἑξῆς γυναικὰ καὶ μορφωμένη, ἀνακατεῦσταν σὲ γυναικεῖα Συλλόγους καὶ συμπάρομεν μαζὺ τῆς καὶ τὴν Κατερίνα. Τὸ βράδιον περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Σύλλογον τὸν γυναικῶν καὶ ἀκούσαν νὰ λέει γιὰ τῆς ἀνεργείας, γιὰ τῆς μόνες γυναικὲς, γιὰ τῆς ἀπορριπτόμενης...

Τ' ἀκούσαν ὅλα αὐτὰ καὶ λέει καὶ κινώτανε λίγο φῶς στὸ νοῦ τους καὶ ληγὴ δὲναμι καὶ παρηγορίαν στὴν ψυχὴ τους. Ὑστερὰ ἀποχωρίζονταν καὶ καὶ μὴ τραβοῦσε τὸν δικὸν τῆς δρόμο μὲσα στὸ μαρὸρ σκοτάδι.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν δύσκολα ὅσο ποτε καὶ ἡ βιοπάλη τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ἀκόμα καὶ τὴν πὸν στοιχειώδη φυλοδοξίαν τῆς γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ δὲν ἔζησε ποτέ... Ἡ μίσηρη καθήμενῃ κινῆ τὴν ἐξουθενῶν.

Πολλὰς φορὲς τὰ βράδια ἔκλαιγε, χωρὶς νὰ ἔρῃ γιὰ, σὺν νὰ παραπονοῖετο πρὸς μιὰ μοστηριώδη φίλῃ. Πνιγνάντε ἀργὰ νὰ σὰ σὲ μιὰ ἀποτυπώσιμη ἀπελπισία κι' ἔχανε σιγα-σιγα κάθε σποτὴ ἀντίληψιν γιὰ τὴν ζωὴ.

Μιὰ μ' ἄρα, τυχαία, χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ, συνάντησε τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὴν συγκίνησε. Μιὰ γὰρ παρήγορη καὶ ξεκαμμένη τῆς ζωντάνεψε τὸ αἷμα. Καθὼς τὸν κύτταζε στοργικὰ τῆς χαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν τὴν γινώσκεν, δὲν τὴν γινώσκεν καθόλου...

ΠΩΛ ΜΠΡΙΤΙΚΙΕ

Π. ΧΟΡΝ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΜΟΝΑΞΙΑ

ΠΟΣΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ
ΜΗΤΕ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ, ΜΗΤΕ ΑΓΑΠΗ, ΜΗΤΕ ΑΝΟΞΙ, ΜΗΤΕ ΕΛΠΙΔΑ!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΥ ΝΕΑ ΑΚΟΜΑ ΕΙΧΕ ΣΥΝΗΘΙΣΕΙ ΝΑ Ζῇ ΜΟΝΗ. "ΑΙ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μοναξιά σπάνια εἶναι ἐμφυτὴ, συνήθως ἀποκοῦται.
"Απὸ τὸν πατέρα τῆς δὲν θυμότανε ὅλο παρὰ τὸ ἀγγίζεσθαι τὸν μωστιακὸν τὸν πᾶν στὰ παιδικὰ τῆς μιάουλα, ἢ μὴτέρα τῆς τοὺς εἶχε πρῶτη ἀφῆρη χρόνια... Κι' ἔμεινε ἀπὸ δέκα ἔτη χρόνων μόνη σ' αὐτὸ τὸ ἴδιον δωμάτιον μέσος σὲ μιὰν αὐλὴ. Τοῖον ἠρώοντο γύρω σὺν πρῶτοριον, κι' ὅμως χάρις σ' ἀγιοκλήματα, σὺν κινὸ καὶ σὲ καμμιὰ γλαστρίτσα, ἔκουε συχνὰ τὴν ἀσροαστὴ μῦθον τῆς νὰ λέη:

Τὸ εὐχάριστο εἶπε ποὺ ἔγινε μὲν ἔνοξι σ' αὐτὸ τὸ σπῆν.
Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Κατερίνα δὲν παραπονοῖετο. Ἡ ἔρε πὺς ἡ δυστυχία εἶχε μοῖρας πολλὰ πὸ σκληρὰς καὶ ἀπορριπτόμενης. Νὰ στὸ γυναικεῖο δωματίον, ἦταν ἕνας πατέρας ἀρρωστος μὲ παιδιὰ μικρά καὶ μιὰ μάναν ἀνεργή.

Ἡ ΝΕΑ: "Ὅλα τὰ ὥραια πράγματα δὲν διακοῦν ποὺ, μὰ μέσα σὲ μιὰ εὐτυχισμένη στιγμὴ τῇ κανεὶ αἰῶνες.

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Δυστυχῶς ὁ γάμος δὲν εἶναι μὲ περικλῆς στιγμὲς, εἶναι ἕνας θεσμὸς διαρκείας.

Ἡ ΝΕΑ: Καλλιτέρα μιὰς ὥρας ἐλευθερίας ζωῆς, παρὰ σαράντα χρόνια.....

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: παντρεῖα σὺν φιλίᾳ!

Ἡ ΝΕΑ: "Ακριδὲς!

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Ὁραία εἶναι αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ λέη ὅμως κανεὶς μονάχα. Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐξαγοσάσῃ.

Ἡ ΝΕΑ: "Ὅστε ἀποκλείεις ἐντελῶς τοὺς γάμους ἀπὸ ἔρωτα;

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Καὶ νὰ ἤθελα νὰ τοὺς ἀποκλείσω, δὲν εἶμαι πρὸς γιὰ νὰ παρτάζωμαι ποτὲ πὺς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω. Μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ρεῖμα ἐνὸς μανιαμένου ποταμοῦ;

Ἡ ΝΕΑ: Ὁραία τὸ εἶπες.

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Τί, δὲν εἶμαι τόσο ἀνίστη στὸ νοῦν; Μὰ δὲν εἶναι ὁ ἔρωτας εἰς αὐτὰ τὰ δικά μας τὰ ἐξουθενῶν. Ἡ μανία ποὺς κρατεῖ ὅσο καὶ ἡ χεινωμένη καὶ κακοκαρία. Τὴν ἄλλη μέρα βγαίνει ὁ ἥλιος καὶ ὁποῖος στήριξιν κινῶν νὰ παρανοήσῃ ἀπὸ τὸ ρεῖμα μετάνοιας.

Ἡ ΝΕΑ: Θέλεις δηλαδὴ νὰ πῆς, μὲ ὅλα λόγια, πὺς ὁποῖος παντρεύθηκε ἀπὸ ἔρωτα ἀπογοητεύθηκε;

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Ἀπάνω-κάτω.

Ἡ ΝΕΑ: "Ὅστε ὁ γάμος πρὸς νὰ καταντῇ μιὰ ἐμπροσθὴ πρῶτις συναισθητῆς, μιὰ συναισθητικὴ συμφωνία;

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Τί νὰ σοῦ πῶ, τὸ ζήτημα εἶναι πολὺπλοκον καὶ δύσκολον, δὲν μπορεῖ νὰ ἀντῇ σὲ μιὰ πεταχτὴν συζήτησιν τοῦ λοντοῦ. Μὰ ἀφοῦ ἀρχίσωμε νὰ μιλάμε ἐν παραβολαῖς, θὰ σοῦ πῶ πὺς χρειάζονται.... ἀντιπαραγωγικά ἔργα.

Ἡ ΝΕΑ: "Αρχίσω νὰ γίνεσαι Σαίξπηρ.

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: Ἐγὼ ὑπομονὴ καὶ θὰ σταθεωθῶ. Ἀφοῦ παρανοήσω τὸν ἔρωτα πὺς ρεῖμα μανιαμένου ποταμοῦ, σοῦ λέω πὺς πρὸς, ὅταν παντρεύθηκε ἀπὸ ἔρωτα, νὰ φροντίζωμε, ἐάν εἶναι δυνατὸν, ὅπως νὰ μεταβιβάσωμε τὸ ρεῖμα αὐτὸ πὺς καταιστροφετικὸ σὲ εὐεργετικόν. Ὅπως δηλαδὴ ἡ δύναμις τοῦ νεοῦ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ σὲ διάφορα ἔργα κινῆσις ὠφέλειας, ἐπὶ καὶ ὁ ἔρωτας μπορεῖ νὰ μεταβιβηθῇ σὲ ἀγάπην, σὲ στοργή, ποὺ θὰ δώσουν στὸν ζευγαριὸν τὴ δύναμιν νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰ παιδιὰ τους καὶ νὰ δώσουν στὴν κοινωνίαν καλὸς πολίτας καὶ καλὰς ἡμέτερες.

Ἡ ΝΕΑ: Εἰμαι καὶ ἐγὼ σίμωρον. Πὺς ὁ ἔρωτας ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀναφῶνεν διὰ ἀνθρώπων, ποὺ ἐνθάρταν ἀπὸ πρῶτης. Σ' αὐτὴ τὴν περὶσσοπὴν δὲν ἀπάρχει καμμιὰ δύναμις, ποὺ ἀπὸ καταιστροφετικὴ νὰ μεταβιβηθῇ σὲ εὐεργετικὴ.

Ἡ ΜΕΣΟΚΟΠΗ: "Α, ἀγαπητὴ μου, θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ἕνα ποῦ κοινὸ γαλλικὸ γινώμειν: «Comparaison n' est pas raison». "Αχ, δὲν εἶναι δυστυχῶς πάντα

καὶ ἡ ἀγάπη...

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ πουκάμισο τοῦ Τολστόι

ΉΤΑΝ ένα βράδυ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1862, ὅταν ἡ Σοφία Ἀνδρέγιβνα, περιτοχιζόμενη ἀπὸ τὴν μητέρα της Σοφία Μπέρς, τὴς ἀδελφές της Λίζα καὶ Τατιάνα καὶ μὲ τὴ βοήθεια δύο γυναικῶν τῆς υπηρεσίας, ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴν ἐπίσημη τελετὴ τῆς βραδείας. Στὶς ἑπτὰ δὲ πῆγαινε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ γλῆ γυναικὰ τοῦ κόμητος Λιόβ Νικολάεβιτς Τολστόι.

Ὁρῶσα μπροστὰ στὸν καθρέφτη της στερεῶναι τὶς μεγάλες χτένες στὰ μαλλιά της, Ὁ καθρέφτης παρουσιάζει μιά ψηλὴ καὶ λεπτὴ οὐλουττά, ποὺ μοιάζει κάπως σὺν κοριτοῦ ποὺ ἔχει μεγαλώσει πολὺ γρήγορα. Τὸ φρεμὰ της δέχνται τὸ ἑπάνω μέρος τοῦ ἀδυνάτου ἀκμή στήθους της, κ' ἀνίει νὰ φαίνονται ἐντελὸς γυνὴν τὰ λεπτὰ της μπράτσια.

Τὰ μαλλιά της, ἀλλὰ χτενισμένα σχηματίζουν ἕνα ταριαστὸ πλάσιον στὸ παιδικὸ πρόσωπό της, τὰ δάδα μάτια. Ἡ Σοφία Ἀνδρέγιβνα ἦταν δεκαοκτὼ ἐτῶν καὶ εἶχε στὴν καρδίαν της ἕναν ἀπέσπαστον ἑρωτὰ γιὰ τὸν Λιόβ Τολστόι, τὸν ὁποῖο ἡ δυνατὴ μορφή καὶ τὰ παράξενα μάτια τῆν εἶχαν μαγεύει κυριολεκτικῶς. Τὸν ἔβλεπε ἀπὸ πάλιν καρῶ, εἶπε διαβάσει καὶ ἐπαινοῦσε τὰ περίφημα ἔργα του, καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, χωρὶς ἔλπιδα, χωρὶς νὰ τοῦλγῃ νὰ συναντηθῇ οἱ ὑπορούσαν ποτὲ νὰ γίνουν κοινὲς οἱ μοῖρες τους.

Ἀλλ' ὥστε, σύμφωνα μὲ τὰ μυστικὰ οἰκογενειακά σχέδια, προοριζέτο κανονικὰ, γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν κόμητα Τολστόι ἡ Ἐλίζα, ἡ μεγαλύτερη κόρη τῆς οἰκογενείας. Ὁ παρξένος ὅμως αὐτὸς ἀνδρὸς, ὁ Λιόβ Νικολάεβιτς εἶχε ἀνταρτίει δὴ τὰ σχέδια μὲ τὸ νὰ ἐρωτευθῇ τὴν Σοφία, ποὺ ἔβλεπε ἔτσι ὅμως τὰς πόθους της νὰ ἐκπληρώνονται μὲ τὸ παραπάνω: οὐ λίγο ἐμελλὲ νὰ γλῆ γυναικὰ του, καὶ ἀμέσως ἔπειτα ὁ κόμης θὰ τὴν ἔπαιρνε στὸ κτήμα του, στὴν Γαλιτσίνα Πολιάνα.

Μὲ τὴν σκέπῃ αὐτὴν, ποὺ τὴν συγκλονίζει, ἡ νῆα ἀναστενάζει μὲ ἀδμονία καὶ ἀγωνία, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐπιτύχει εὐτυχία δὲν μπορεῖ νὰ ἔρῃ χωρὶς φόβου. Λατρεύει καὶ οὐρεται τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της, μὲ τὴν ἀπειρία της ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀναλογηθῇ καλὰ τὸν πολὺλοκὸν αὐτὸν χαρακτήρη μὲ τὴς ἀπρόσπετες ἐκδηλώσεις καὶ ἀντιδράσεις. Καὶ γι' αὐτὸ, μὲ τὴν κοροϊστικὴ φλέβαν τῆς, εἶχε τοποθετήσει ἀπὸ αὐτὰ τὸν Λιόβ στὸ ἐπίπεδο τὸν ἡμιδαιον, καὶ αὐτὸ ποὺ παρῆκε ἔτσι τὸ δικαιώμα...

Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ποὺ κυβερνοῦνταν ἀπὸ τὴν μεγαλοφύαν, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑποταχθῇ τοῦς κοινὸς κανόνες καὶ ὥστε ἀκριβῶς γιὰ τὴς παράξενας αὐτὲς ἐκδηλώσεις τοῦ νὰ ἀγαπᾷ κ' αὐτὴ τόσο.

Ὁ Λιόβ Νικολάεβιτς δείχνει οὐκαὶ οὐδὲν περιφρόνησι ἀκόμη καὶ γιὰ τὴς βαθύτατα ριζωμένες παραδόσεις. Ἀγνοεῖ ἡ θέλει νὰ ἀντιπρὶ τὴς καθιερωμένες συνήθειες καὶ πρὸ πάντων δὲν ἐνδέχεται κανένα ἐπιπλοὶ στὴς ἐπιθῆκες τοῦ. Ἡ ἀντιπροσώπηση τοῦ συνετέλεσε σὺν αὐτοκτονίᾳ τὸ δικαίωμα ποὺ τὸν χωρίζε ἀπὸ τὸν γάμο του, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιτακτικὴ θ' αἰσῶ του, ἡ Σοφία ἐπέστρεψε τὴν περίοδον τὸν ἀρραβωνίου της μὲ ἕνα ἀλβινο στρόβιλο, ἕως τὸ βράδυ ποὺ ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ πᾶν τὴν οἰκογενεὴν της, τὸ σπῆτι τὸν πατέρα, τὸν ἑρωτὰ της, γιὰ νὰ ἀκούσθῃ τὸν ὑπέρκοκ αὐτὸν ἑρῶα, ποὺ τὴν θαυμάζει καὶ τὴν τροφίζει ταυτοχρόνως.

Ὁλόκληρος καὶ ἐλπίστονος ὁ Λιόβ, παραφορῶν καὶ περικλείει ἀκόμη καὶ τὰ ποὺ μικρὰ ἐπιστάσει γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ μὲ ἴσως αὐτὰ κάποιον λόγο ἐξάρσεως ἡ πόνου. Ἰκανὸς νὰ βασανίζῃ τὸν ἐαυτὸ του, ἔξεραι νὰ δημιουργῇ καὶ γύρω του τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὴν ἀγωνία. Ἐπειτα μὲ τὴν ὀργὴν ἐκείνην ποὺ τὸν κάνει τόσο τρομερὸ στὸ θυμὸ του, ἱκετεύει, ἀδελῶν νὰ συγχωρήσῃ. Οἱ κατ' ἐκείνη μετατρέπονται ἀπὸ παράνοια, τὰ σκληρὰ λόγια σὲ τρυφερότητα, μὲ

στὰ παράξενα μάτια τοῦ ἡ κακὴ φλόγα ἀνέβαινε καὶ λάμπει πάλι τὸ θεῖο φῶς τοῦ ἑρωτός, καὶ ὁ Λιόβ βράκεται ἐμφανικὰ στὰ γόνατα τῆς Σοφίας, σὺν τὸν πό γλυκὸ καὶ ὑποταγμένο ἑρωτῇ.

Οἱ θυελλες αὐτὲς δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ ἀναστατώνουν τὴν ψυχὴ τῆς ἐρωτευμένης νῆας. Ἡ Σοφία, μὲ τὸν τρομερὸ καὶ ἀναισθητικὸ χαρα-

κτήρα της, εἶχε τὴν ἀδελφὴν νὰ εἶχῃ τὰ πάντα. Μὲ τὸν φοβισμὸν ὅμως λαμψαμὸ ποὺ ἐνοῦσε μπροστὰ στὸν μεγάλο ἐκείνον ἀνδρῶτα, περὶ αὐτὴν γιὰ τὴν δικὴ της ἀσχηματὶ ἀξία, ἀσχίσε νὰ φοβᾶται ὅτι δὲν θὰ

μποροῦσε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐνωμένη μαρρῶν, μὲ φανὲς καὶ γέλια. Ἡ Σοφία Ἀνδρέγιβνα ἔλεγε ἡ Λίζα Γιατί ἀρνεῖται τόσο νὰ χτενισθῇ; Βάδιζαν νὰ σὲ δῶ μὲ τὸ ὑπέρκοκ αὐτὸ φόρεμα σου. Μὲσα τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Λίζας ἀνὰρκει μιά ἀδιόρατη ὀλνψι καὶ στὸ βλέμμα της διακρίνεται κάποιο κρυφὸ παράπονον. Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ ἀισθάνεται κάποια πίκρα...

Ἡ Σοφία ὑπηρετῇ χυπῶναι, ἐμφανικὰ στὴν πόρτα καὶ ροτῶναι ἀνὰ ὑποπόδιον τῶν κλεισμένων τῶν τὰ μπασόλα. Ἡ Σοφία Ἀνδρέγιβνα ρίχνει στοὺς ὤμους της ἕνα σὰλ, καὶ πηγαίνει στὴ διπλανὴ κἀμαρα, ὅπου ἔστιν τοιοβαρμένα μὲσα σὲ μὲν ἕνα μπασόλα καὶ σεντούκι τὰ προκίρια της καὶ τὰ ροῦχα τοῦ Λιόβ.

Τὰ ροῦχα αὐτὰ ἐμελλαν νὰ φορηθοῦν στὸ ἀμάξι μὲ τὰ ἔξη ἄλογα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ταξίδευε ἀμέσως μετὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου καὶ ἡ Σοφία μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ἡ νῆα κάθεται μηχανικὰ σὲ μιά πολυθρόνα, τοῖδοντας ἐμφανικὰ μιά παράξενη κόρσους.

Τὸν ἄνδρα της...

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πολλὲς φορές τυχαίνει ἕνας ἔξυπνος καὶ μορφωμένος ἄνδρας, κάνοντας ῥοῦτε μὲ μιά γυναίκα, νὰ τῆς ἐμπεύσῃ μὲ τὰ βράζα λόγια τοῦ τὴν ἐπιθῆμα τοῦ ἑρωτός. Μία ὅρα ὅμως ἐμφανικὰ, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀπαντᾷ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν κάνει νὰ νιώσῃ ἐνῶντα ὅτι, μὲ τὸ ἄλλος τῆς εἶχε περιγράψῃ μὲ δύο λόγια μόνο. Καὶ τότε...

Μὲ τὸν ἄνδρα της...

Τὸ ἀδελφὴν τῆς ἔλκειας σὲν ἑρῶα εἶνε φυσικὸ ἀποκρίματα.

Ὅσοις ἀπολαμβάνει ἕνα μεγάλον ἑρῶα δὲν μπορεῖ νὰ ἀισθάνῃ φιλία.

Ὁ ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς φύσῃ, ὁ ἀσχηματὶς, ὁ ἀποτυχημένος ἐρωτῆς, ὁ οὐνεταζόμενος, μόνον αὐτοὶ ἔξεραι τὴν θαυρῶς κρῖνει ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀγαπημένου διῶτος.

Οἱ θῆμοι ἄνθρωποι ἄγαπον ἀπὸ τὴς γυναίκες. Αὐτοὶ ποὺ τὴς ἀπατοῦν, τὴς λατρεύουν.

Μὲ μὲ αὐτὸν...

Στὸ κατόφλι παρουσιάζεται ἡ Τατιάνα.

— Ὁ ἀργήτης, Σοφία. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν θὰ ἔρῃ ὁ ἀγγελιαφόρος νὰ ἀναγγελλῇ ὅτι ὁ κόμης Τολστόι σὲ περιμένει

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστόι καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία Ἀνδρέγιβνα. Ἡ Σοφία ἀποφασίζει τότε νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ τὸ νυφικὸ ντυσίμω της καὶ ἔπειτα προσφέρει ταπεινὰ τὸ μέταπὸ της στὸ φίλημα τοῦ πατρὸς τοῦ δόκτορος Ἀνδρέα Εὐστάθιεβιτς.

— Ὁ Τολστό

ΤΙΑ ΝΑ ΠΑΩ στο χωριό, κατεβαίνοντας απ' το μύλο μου, πρέπει να περάσω μπροστά από ένα μεγάλο υποστατικό, που ήταν χτισμένο κοντά στο δρόμο, στο βάθος μιας μεγάλης αυλής με μονιές. Ήταν ένα μεγάλο σπίτι, με κάποιον πρόσωπο του, και ψηλά στη σκεπή του μια ανεμόμυλος και μερικά τούβλα ξερόχοντα που έβγαιναν...

Γιατί τότε το σπίτι αυτό μου είχε κάποιον ξεχωριστό εντύπωση; Γιατί αυτή η κλειστή πόρτα μου έβγαζε πάντα την καρδιά; Δεν θα μπορούσα να το πω, κι όμως το υποστατικό αυτό μου προέβλεπε πάντα ένα παρθένο εγχείριση. Ολόκληρο του ήταν αποκομμένη πάρα πολλή ιστορία...

Όταν περνούσε κανείς από εκεί, οι σκύλοι δεν γαβγίζανε, κι οι φραγκοκοίτες φεύγανε χωρίς να ξεφούντων...

Από μέσα δεν ακουγόταν ούτε ένας ήχος! Τιποτά, ούτε καν ένα κουνουτσό μωσαϊκό... Αν δεν ήταν οι άσπρες κογιόνες επί παράθυρα κι ο καπνός που φωνάζαν απ' τη στέγη, βέβαια κανείς πώς το σπίτι ήταν όλοκληρο...

Χτές, καθώς είχε σημάει μεσημέρι, γύριζα απ' το χωριό, και για να απούργω τον ήλιο, προχωρούσα σιγά-σιγά στη μέση του κήπου, στη σκιά των μονιών... Στο δρόμο, μπροστά από το υποστατικό, μερικοί αμύλητοι εργάτες φορούσαν ένα κάδρο με άχρως... Η αυλόπορτα είχε μείνει ανοιχτή. Έβριζα μια ματιά περνώντας, και είδα στο βάθος της αυλής, καθισμένο πίσω από ένα μεγάλο μαρμαρινο τραπέζι με το κεφάλι του ανυψωμένο στις παλάμες των χεριών του, ένα νερό με ώριμα μάλλια, με πολύ κοντό σκοτάδι και με κουρελιασμένα παντελόνια...

Στάθηκα. Ένας από τους εργάτες μου είπα σιγανά:

— Σιγά! Είναι ο αφέντης... Έτσι είναι από τότε που έγινε το κακό με το γυναικό...

Τη στιγμή εκείνη μια γυναίκα κι ένα άρσενό, παρουσιάζονταν, πέρασαν κοντά μου, και μπήκαν μέσα στην αυλή του υποστατικού.

Ο εργάτης επανέλαβε:

— ...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

...Είναι η καρά κι ο μικρός που γυρίζουν...

ΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να χαρακτηριστεί με την απλή λέξη «απόδοξη» ο τρόπος με τον οποίο υπεδέχθη τον Βασιλέα ο πληθυσμός των χωριών της 'Αρκαδίας. Ήταν ένα παραλήρημα χαράς και ενθουσιασμού, που έκανε τους «Γούρους» να αποχωρήσουν ολόκληρα μπροστά στην «Ούσια», που μετέβαλε τις ζητωκραυγές σε αποθέσεις, τα χειροκροτήματα σε φρενιτιδα, τους «επισημούς λόγους» σε θόρυβο.

Για όποιον την παρακολούθησε, αυτή η απόδοξη θα μείνη για πάντα άσπαστη. Οι στιγμές του ξεσπάσματος του μεγάλου λαϊκού ενθουσιασμού ήταν τόσο μεγάλες, τόσο λαγυρές, ώστε να κάνουν άδεια τη σκέψη εκείνου που τις έζησε, να ξαναγυρίσει σε παλιά χρόνια, σε ένα αρχαίο στάδιο, που το δονούσαν κραυγές, τις οποίες δεν κατόρθωσε να σιγήσει ο χρόνος.

Κάποτε, Διαγόρα! Όχι εις 'Ολυμπον ἀνάβηται!...

Στο άσπαστο στάδιο είχε γίνει η απόδοσις του θριαμβού. Κάτι παρόμοιο είχαμε προχτές...

Φουσανέλλα. 'Η γραφική εθνική μας φορεσιά, που δάνεισε στη βασιλική το λευκό της χρώμα για να σχηματίσουν μαζί την 'Ελληνική στυλία, υπεδέχθη τον Βασιλέα στο γραφικό Λαδίδι. Περισσότερα από εκατό άγρια και κορφοτσάκια παρήλασαν εμπρός του, ντυμένα όλα με στυλιόφιλες και βλάχικα φορέματα της εποχής της 'Επανάστασης.

Οι λεβεντίες κοροτσάκια τους στολισμένες με φανταχτερά φορέματα που το μετέδιδαν τους έντονα σαν χρυσάφι και οι παλιές πολυπτερες φουσανέλλες, που ανοιγόμειναν ορθικά καθώς εδάδιζαν παρουσιάζαν ένα θέαμα που έκανε κάθε 'Ελληνική ψυχή να αισθανθεί ολίγη συγκίνηση.

Πριν εκατό χρόνια, στο ίδιο αυτό χωριό, άγρια και κορφοτσάκια ήταν ντυμένα με θύρια φορέματα. Άλλα τότε τα πρόσωπά τους δεν ήταν ξεχωριστά με τη χαρά όπως τότε, γιατί οι δικοί τους, άρματα και με τα κορφοτσάκια τους, ήταν ταμπούρανοι στα κορφοτσάκια, σιλοπούλες, ντυμένες όπως και οι στυλιόφιλες τους, απήγγελε ένα πατριωτικό θόρυβο επαναστατικό.

Όσοι παρακολούθησαν την μυσταγογία αυτή θα μπορούσαν να έχουν ένα λόγο παραπάνω για να υπερηφανεύονται που εγεννήθησαν 'Ελληνες.

Επίτιμος έκανε στον Βασιλέα η ώραία απόδοξη του Λαδιδίου. Όταν ο Πρόεδρος της Κοινότητας παρουσιάστηκε εμπρός Του, ο Βασιλέας τού είπε:

— Είμαι πολύ ενθουσιασμένος από το μεγάλο χωριό σας.

— Δεν είναι και πολύ μεγάλο, Μεγαλειότητε.

— Πόσους κατοίκους έχετε;

— Είκοσι και μερικά...

— Πό

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ - Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΝΝΑΒΕΟ

60N

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

Η ΤΑΝ σχεδόν αυτό που είχε πη κιό-
λας ο Μασσέκο και άκριβας ο
Δημήτριος αυτό το δυνάμει έπυρε-
το.
— Ο κ. Μασσέκο, είπε, θα φροντίσει να
ιδί τον Νικόλαο και να του πη τι περι-
μενο απ' αυτόν. Αυτό είναι πολύ απλό: Νά
μοράσουμε αυτό που μας άφησε ο πάππος
μας. Άν δεχθί θα ο έπιστρέψωμε παρόν
και άνη, όπως λέει ο Κωνσταντίνος, "Άν
άνηθί ή άν έξαπολύει πίσω μας την ά-
στομια, δεν έζωρα τί μπορεί να συμβή..."
— Μπορείς να το γράφεις, έπρόσθεσε, ο
Μασσέκο θά το μετεβίβασθί το γράμμα
μου. Περιττό να σοδ ποδός δεν πρέρπει να
δωσής την διένθυσι σου. Και τώρα θά
φάμε και θά κοιμηθούμε έδω. Βέβαια, θ'
άλλότεις συνήθειες. Θά έχασας τά ρουμα-
νικά φαγά... δεν θάπρωγες βέβαια σοδά
από καλαμπόκι στο Παρίσι. "Α!... έπειτα
πρέπει ν' άλλότεις φορέματα. Τά μικρά
σου παπαράκια δά πονούνουν βέβαια τίς
πρώτες μέρες χωρίς παπούτσια χωρίς
κάλτσες..."
— Η γυνίκα του Δημήτρη πού φαίνονταν
καλή κ'ή συμπενητική τράβηξε κοντά της
την κόρη.
— "Άφισθί την κοντά μου, είπε, "Όλοι
σας την κάνουν να φοβάται. Κυττάξτε πός
τρέμει! Δεν είναι βέβαια μ' αυτόν τον πρό-
ποδ που θά την κάνουν να περάση για εύ-
τυχισμένη νεάπονητρί!..."
Και ή καλή γυνίκα βοήθησε την Ντό-
μνικα ή ίδια να φορέσθί το καινούργιο της
κοστούμι.
— Πόσο είσαι λεπτή! τίς είπε ενθί της
περνούσε το κενητό ποκάκιμνόν του Ρου-
μανίαν χωρικών. "Άλθιθα τά πόδια σου
θά πονούνουν τίς πρώτες ήμερες, μά γρήγο-
ρα θά συνήθισθ. Κι' έπειτα κι' ο Ντίκος
μου δέν είναι κακός."
— Κι' κλάει, κλάει έπειτα στο στήθος της
γρής της θείας.
— Αυτήθι με, έψιθύρισε, προστατεύε-
τέ με...
— "Ο γυός μου, άπάντησε ή άλλη μ'
ένα χαμόγελο, θά σε προστατεύει και λί-
ταρό από μένα."

Το άλλο βράδυ, στο βατόρι πού κατε-
βαίνει το Δοννάβι πρός την Μαύρη θάλα-
σσα, ένας νεαρός χωρικός με πέτσινα
μπότες, και ή γυνίκα του με ένα κόκκι-
νο μανδύλι στο κεφάλι, έμπαλνι, έκοντα-
ζαν τά φώτα του Γαλατσιού δά άποικακρό-
ναι και νά οβύνουν αιγά-αιγά μέσ' στο
σκοτάδι.
— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

ση. Απ' τρέυει τά ταξείδια. Είναι ριφοκί-
νους, ζέρεις, και πονηρή. "Ισως θά μπο-
ρούσε νά μάς χρησιμεύσει."
— Ο νεαρός Ρουμανός, κατά βάθος, δέν
θά το ήταν καθόλου διασκεδαστικό νάχη μα-
ζύ του μια εύχάριστη σύντροφος.
— Θά την άφήσης έδω, είπε ο Λέ Μετρίε,
μ' ένα τόνο πού δέν έπιδεχόταν αντίρρηση.
Πιό πολύ άπ' τά έμπόδια πού μπορούσε
νά τους δώση μια νέα γυνίκα στο ταξείδι,
φοβόταν τη φλυαρία της. Κι' αυτός έπί-
σης έπιθυμούσε νά μείνη μυστική ή περι-
πέτεια της Ντόμνικας.
— Δεν πιστεύεις βέβαια, ξαναείπα με θυ-
μίο ο Ζάν, πός πρόκειται νά κάνουμε ταξεί-
δι άναμνηχίς. Έπιτρέμει μου νά σοδ ποδός
γιά πρώτη και τελευταία φορά, πός σοδ
δίνω ολοκληρωτικά τη ζωή μου για μερι-
κές ήμερες, μερικές έβδομάδες, μερικούς
μήνες ίσως, και δέν είναι για νά μάς πα-
σαούρης...
— Ο Πάυλος τον διέκοψε:
— Μη μιλάς περισσότερο γι' αυτό, Σοφί-
ζητά συγγνώμην. Άλλά δέν ήθελω νά πι-
στέμω, βλέπεις, όλα όσα μάς είπε ο πατί-
ρας μου. Ο Δημήτριος συμπεριφέρεται αν-
έκβιαστος, άλλα είναι αδύνατο ένας Τα-
βερέσκο νά έγινε ληστής.
— Τό έπίζω, θά ίδουμ.
Αυτό όμως πού είδαν εν πρώτοις,
το ίδιο βράδυ, ήταν ή δεσποινίς Ντανιέλα Λε-
ζέ. Ο Λέ Μετρίε θέλησε νά παρενθέρη στη
συνάντησή των δύο νέων, στην γκαρσονιέρα
του Πάυλου.
— Η νεαρή γυνίκα ήταν έξολλη. Στην
άρχη παρουσιώθηκε στον Πάυλο πός έρω-
γε χωρίς νά την ειδοποιήση: Αυτό δέν ή-
ταν καθόλου σωστό.
— Είχα άλλες φροντίδες, άπάντησε ο
Πάυλος.
— Ναι, καμιά γυνίκαούλα, είπε ή Ντα-
νιέλα.
— Ο Λέ Μετρίε, έπίσης, έκανε την ώραία
ήθοποιά νά πιστέψη πός για κάτι τέτοιο
έπρόκειτο.
Αυτό έστοιχισε στον Πάυλο μια μεγάλη
έρωτική σκηνή με δάκρυα και φωνές. Η
δίδως όταν ή τις Λεζέ έμοιαζε πός ο φίλος
της θά ξαναφύγε πάλι. Άλλά έτσι ή νεα-
ρά γυνίκα δέν μπορούσε νά φαντασθί τον
άληθινό λόγο του χωρισμού των.
Καθώς τον είχε συμβουλεύσει ο Λέ Με-
τρίε, ο Πάυλος έδωσε στη φίλη του ένα
κουτί.

τοξέ πού θά της έπέτρεπε νά περιμένη την
έπιστροφή του χωρίς οικονομικές στενο-
χώριες. Θέλησε ώστόσο νά τους συνοδεύση
ώς το τραίνο. Στο σταθμό, ή Ντανιέλα έπι-
θεώρησε όλα τά βαγόνια, όλες τίς ταξεί-
διώτρες. Δέν υπήρχαν παρά μερικές
γρής "Άγγλινες."
— "Νουκαμένη, τί στιγμή πού το τραίνο
έκινούσε, τούς φωνάζε."
— Καλό ταξείδι! με μια φωνή ειρωνική.
— Δεν μ' άρέσει αυτό, είπε ο Πάυλος
πού ήταν δεσποινίς.
— Ο Λέ Μετρίε άνεώθηκε τούς δύο.
— Ξέρετε κανένα καλό ξενοδοχείο στο
Βουκουρεστί; ρώτησε τον Πάυλο.
— Μά στο Βουκουρεστί έχω με το σπίτι
μας. Έχωμε φάρσι και δυό υπέρτες.
— Θά πάμε στο ξενοδοχείο. Πρέπει ν' ά-
ποφύγουμε τίς έρωτήσεις των υπέρτων πού
δ' κουτσουμπού τούς.
Καθώς βλέπουμε, ο Ζάν ήταν πού άπε-
φάριζε για όλα.
— Μόνο νά μη μεί ακολουθήση ή Ντα-
νιέλα, είπε ύποκριτικά ο Πάυλος.
— Ο Λέ Μετρίε συνεκράτησε ένα χαμόγελο.
Είχε πη στην είδα Λεζέ, πός έπήγαιναν
στα λουτρά του Κάρλσμπαντ.
Είκοσι έπτά ώρες άργότερα, στο Κουρ-
τίτσι, πέρασαν τά ρουμανικά σήνορα. Ο
Δημήτριος πού έξήταζε τά διαβατήρια των
άγκάλιασε τον Πάυλο Ταβερέσκο.
— Είσαθ ο γυός του Νικόλα! είπε με
άληθινή χαρά. Πός είναι ο πατίρας σας;
Πός καλός άνιμος σας φέρνει στην πα-
τρίδα;
— Ο άστυνομικός ήταν ένας προστατευμέ-
νος πού μεγάλου Ρουμανού διαμηχάνου. Ο
Λέ Μετρίε κατάλαβε πός μπορούσε νά
τους ώφελήση ή ευτυχής αυτή συνάντησις.
Παίρνοντας τον Πάυλο κατά μέρος, του
είπε νά ρωτήση τον άστυνόμο άν ο θείος
του Δημήτριος δέν πέρασε τελευταία από
έδω.
— "Όχι, είπε ο άστυνομικός. Το δυνάμει
θά μού έκανε έντύπωση. Μά μπορεί νά πε-
ρασε κι' άπ' τη Ζιμπόλια άν άντι νά πάρη
το έξπρες "Οριάν, πήρε το Σεμπλόν... Στα-
θήτε. Θέλετε νά τηλεφωνήσω στον άδελφό
μου έκει;
— Άλγες στιγμές άργότερα, ο έξαίρετος
αυτός άνθρωπος ξαναγύρισε στο τραίνο.
— Ναι, είπε, ένας Ταβερέσκο πέρασε
πρό πέντε ήμερών άπ' τη Ζιμπόλια, δέν τον

έβλεπε. Άπ' τρέυει τά ταξείδια. Είναι ριφοκί-
νους, ζέρεις, και πονηρή. "Ισως θά μπο-
ρούσε νά μάς χρησιμεύσει."
— Ο νεαρός Ρουμανός, κατά βάθος, δέν
θά το ήταν καθόλου διασκεδαστικό νάχη μα-
ζύ του μια εύχάριστη σύντροφος.
— Θά την άφήσης έδω, είπε ο Λέ Μετρίε,
μ' ένα τόνο πού δέν έπιδεχόταν αντίρρηση.
Πιό πολύ άπ' τά έμπόδια πού μπορούσε
νά τους δώση μια νέα γυνίκα στο ταξείδι,
φοβόταν τη φλυαρία της. Κι' αυτός έπί-
σης έπιθυμούσε νά μείνη μυστική ή περι-
πέτεια της Ντόμνικας.
— Δεν πιστεύεις βέβαια, ξαναείπα με θυ-
μίο ο Ζάν, πός πρόκειται νά κάνουμε ταξεί-
δι άναμνηχίς. Έπιτρέμει μου νά σοδ ποδός
γιά πρώτη και τελευταία φορά, πός σοδ
δίνω ολοκληρωτικά τη ζωή μου για μερι-
κές ήμερες, μερικές έβδομάδες, μερικούς
μήνες ίσως, και δέν είναι για νά μάς πα-
σαούρης...
— Ο Πάυλος τον διέκοψε:
— Μη μιλάς περισσότερο γι' αυτό, Σοφί-
ζητά συγγνώμην. Άλλά δέν ήθελω νά πι-
στέμω, βλέπεις, όλα όσα μάς είπε ο πατί-
ρας μου. Ο Δημήτριος συμπεριφέρεται αν-
έκβιαστος, άλλα είναι αδύνατο ένας Τα-
βερέσκο νά έγινε ληστής.
— Τό έπίζω, θά ίδουμ.
Αυτό όμως πού είδαν εν πρώτοις,
το ίδιο βράδυ, ήταν ή δεσποινίς Ντανιέλα Λε-
ζέ. Ο Λέ Μετρίε θέλησε νά παρενθέρη στη
συνάντησή των δύο νέων, στην γκαρσονιέρα
του Πάυλου.
— Η νεαρή γυνίκα ήταν έξολλη. Στην
άρχη παρουσιώθηκε στον Πάυλο πός έρω-
γε χωρίς νά την ειδοποιήση: Αυτό δέν ή-
ταν καθόλου σωστό.
— Είχα άλλες φροντίδες, άπάντησε ο
Πάυλος.
— Ναι, καμιά γυνίκαούλα, είπε ή Ντα-
νιέλα.
— Ο Λέ Μετρίε, έπίσης, έκανε την ώραία
ήθοποιά νά πιστέψη πός για κάτι τέτοιο
έπρόκειτο.
Αυτό έστοιχισε στον Πάυλο μια μεγάλη
έρωτική σκηνή με δάκρυα και φωνές. Η
δίδως όταν ή τις Λεζέ έμοιαζε πός ο φίλος
της θά ξαναφύγε πάλι. Άλλά έτσι ή νεα-
ρά γυνίκα δέν μπορούσε νά φαντασθί τον
άληθινό λόγο του χωρισμού των.
Καθώς τον είχε συμβουλεύσει ο Λέ Με-
τρίε, ο Πάυλος έδωσε στη φίλη του ένα
κουτί.

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ - Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΝΝΑΒΕΟ

ΕΒΕΤΑΖΟΥΜΕ τώρα το αντίθετο
της άσπρη άνατοφής. "Άς δοί-
με τί γίνεται με τά παραχαϊδεμένα
παιδιά.
Χαϊδεμένα είναι συνήθως μονόκορβα ή στε-
νωκαία και πρό πάντων γεροντοπαίδια. Είναι
τά "εστερνοπαίδια" πού μιλάμε ήδη γι' αυτά.
"Όλοι τά περιτριγυρίζουν. Ένα τέτοιο μονό-
κορβο παιδί μεγαλώνει με την έντύπωση από
είναι το κέντρο και το μοναδικό πρόσωπο πού
έβλίζει στο σπίτι. Τά φίλια και τά χάδια των
παιδιών, πού στην άρχή δέν τού πολυάφουν,
φαινεται πός ο μεγάλος πού θεωρούν πολύ
σπουδαία. "Ότε είναι κανείς γλυκός, άγαπη-
τός και σημαντικός. Κάθε έκδήλωσις τού παι-
διού θεωρείται σπουδαία και θαυμαστή. Α-
προαυσίτως. Άν έβλουν έξω, στο σπίτι, το
μυρό θαύμα περιμένει πός άπασιών τά
έκδησις: "Φαίλα", "έλεκτινί", "χαριτωμένον"
άπ' τήν σ' αυτά του. Ότε μια στιγμή την
ήμερα δέν είναι μόνο τού διηγουμένου ιστορίας
όταν τρώη και πίνη, δέν γίνονται και τού γού-
νου και τού βράδυ όταν παλαίσθη κάποιος
μείνει κοντά του ως πού ν' άποκοιμηθή. Όταν
πάη στο σχολείο, τού πός πείσ' αυτό είναι
το κέντρο τού ενδιαφέροντος. Όλη ή οικο-
γένεια τού βοηθάει τά θεατικά του ν' άποτυ-
χεί μαζί του όταν πρόκειται νά γίνη κάποια
σχολική εργασία.
Πός έπνευγαν τέτοια άνατοφή στο παιδί;
Θέλεμε κανείς πός δέν έχει πολλά τά τρωτά
είδη άν την παραβάλη με το αντίθετο της,
την άσπρη άνατοφή. Δεν μπορεί νά λεχθί
πός μ' αυτή δυναμισμό έκκλινόνται τά παιδικά
συναισθήματα της μειονεξίας των παιδιών άνω

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ - Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΝΝΑΒΕΟ

— "Ενθί ή Ντόμνικα έκανε, υπό τόσο δια-
ρεστές συνθήκες ή γυνίκα μιν τάν έξεδέ-
λων της στο Μορενάι, ο πατίρας της, ο
Πάυλος και ο Ζάν Λέ Μετρίε, έτοιμάσαν
στο Παρίσι το μεγάλο τους ταξείδι.
Πρωί-πρωί, ή ταχεία έφερε τον Πάυλο
και τον Ζάν στο Παρίσι. Σέ λίγο ήσαν στο
σπίτι της οδού Προνύ.
"Έκει δέν υπήρχε καμιά είδησις. Ο
γραμματέας του κ. Ταβερέσκο, ο κ. Μαύ-
ροσ, είχε λάβει ένα τηλεγράφημα από τον
κύριο του πού τήν καθύλαξε για τον
έναν του και τού άνηγγελε την έπιστροφή
του γυός του. Συγχρόνως ο κ. Ταβερέσκο
έδινε διαταγή στον γραμματέα του νά τε-
θί στάς διαταγές του Πάυλου και του Ζάν
Λέ Μετρίε.
"Ο Λέ Μετρίε έδωσε τίς πρώτες του δη-
γίες τόσο στον γραμματέα όσο και στην
οικόνου. Για όλους θά έλεγαν πός ή
Ταβερέσκο βρισκόταν κοντά στον πατέρα
της. Όταν αυτός θά έπ' στρεφε, θά έλεγε
πός ή κόρη του ταξιδεύει με τον άδελφό
της.
Αυτό έπίσης θά έδίδαν και στο καλ-
λέγιο Μαντινών.
— Δεν τηλεφώνησε κανείς; ρώτησε ο Λέ
Μετρίε, άπ' την άστυνομία, από καμιά
έφημερίδα;
— Η οίκονόμος έδίστασε:
— Τηλεφώνησε διά φορές, είπε. "Άλλά
δέν νομίζω πός ήταν από έφημερίδα. Μία
κυρία ζήτησε τον κύριο Πάυλο,
— Δεν είπα το δυνάμει μου;
— Ναι, τη δεύτερη φορά: Δεσποινίς Ντα-
νιέλα. Μού είπα νά ειδοποιήσω τον κύριο
Πάυλο μόλις έπιστρέψη.
"Η Ντανιέλα έβλεπε ήταν μία νόστιμη κο-
πέλλα πού από καιρό σέ καιρό έπαίξε σέ
καμιά όπερέττα ή στον κινηματογράφο.
"Ο Πάυλος την γνώριζε από μερικούς
μήνες.
— Βρήκε την όρα κι' αυτή — έψιθύρισε
ο νέος όταν έβρινε μόνος του με τον Ζάν.
Τί θά πη για την αναχώρησή μου;
— Δεν είναι άνάγκη νά τίς πη για ποδ
σκοπό φεύγεις — άπάντησε ο Ζάν.
— Θάάνει νά μη θέληση νά με συνοδεύ-

ΠΡΟ ΕΠΟΣ ΜΗΝΟΣ
ΜΕ ΕΛΕΓΑΝ
ΒΑΤΡΑΧΟ
-ΔΕΡΜΑ

—Τώρα
ή έπιδερμίς μου
είναι θαυμασίως
καθαρά» φρέσκη

Χιλιάδες γυνίκες έχουν άποδο-
μή άποδομωτικά άσχημα, έπένυν
νά την κάνουν καθαρά και βελονέ, εν-
τός δεκαπενθήμερης με το άπλο και
νέο αυτό μέσο. Πρό πολλών χρόνων,
είδικα δερματολόγοι συνιστούν το ελ-
κιδώσ παρασκευασθέν έλαιόλαδον και
την προαπομωμωμένην κρέμα, ως το
πρώτον μέσον διά τήν καθάρσιν της
έπιδερμίδος. Τώρα περιέχονται εις
την Κρέμα Τοκάλον, χρομάτος λευκού
(μη λαπαρό). Διεσθύνουν εις τούς πό-
ρους και διαλύουν την σκόνην και τάς
ακαθαρσίας όπου φωλιασθόν βαθεία και
όπου τό σαπουνί και τό νερό δέν μπο-
ρούν νά φθάσουν. Τά μέρη στιγμήτα
διαλύονται. Η Κρέμα Τοκάλον χρομά-
τος λευκού περιέχει έπίσης θρεπτικά
και τονωτικά στοιχεία τά όποια συ-
μφιγύουν τούς πόρους, ξαναεπιδύνουν
την έπιδερμίδα και την καθιστούν φρέ-
σκην, λευκή και βελονέ. Έγγυμνιθά
με την Κρέμα Τοκάλον χρομάτος λευ-
κού καλ άποτέλεσμα, άλλως τά χεί-
ματά σας έπιστρέφονται.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙ
ΝΤΙΒΑΝΙ

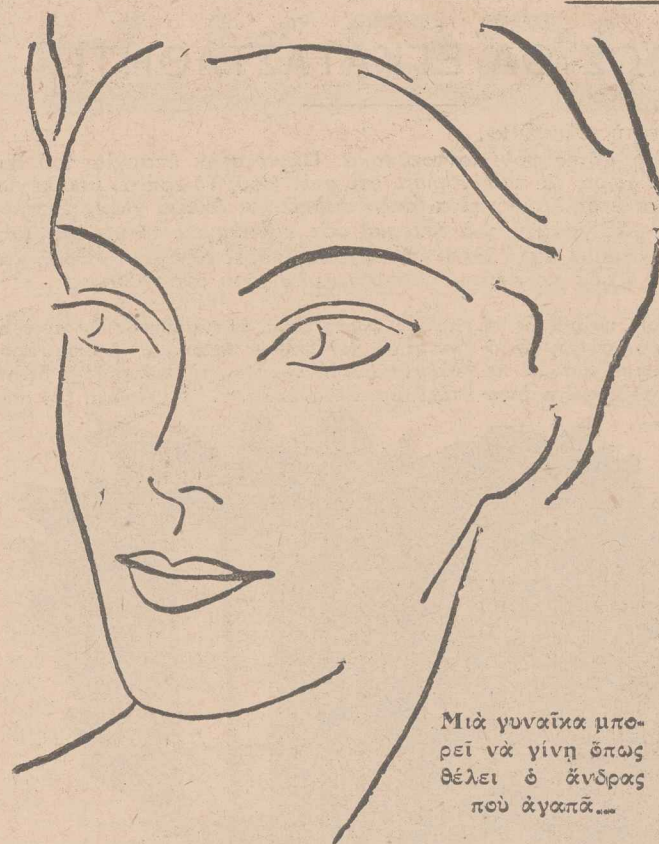
Μην άπολάττεστε γιατί ή ηλεκτρική σας έγ-
κατάστασις σας άναγκάζει νά τοποθετήτε το
κρεβάτι, όπως ή γυνίκα σας, στη μέση του
δωματίου. Θά άξιοιότερα βέβαια κι' έσείς νά
άναπαύεσθ κρεβάτιον ντιβάνι, σκεπασθέν έ-
μμος πός τώρα έχετε στέγνω (συνήθως ο
νεοαντικειμένους σκεπασθέν για την εγκατά-
στασή του). Για νά βγίη λοιπόν ο άνδρας
σας από το κρεβάτι του θά πρέπει μοιραία
νά σας πείθω. Αλλά δέν είναι σωστό, πείναι
νά τού άφήσετε κατάνο διεσθόν. Το κρεβάτι
άποδ το τοποθετήσαν οι γυνίκες σας δέν
ήταν εύκολο άσχημο. Σήμερα όμως κάτι τού
έχει την έμφάνειαν με γυναικότομο και τότε
βλέπεται νά βάρητε. Μη παίρνετε ποδό μπο-
νιό με τό πινέλο. Το πρώτο χέρι της απο-
γίας πρέπει νά είναι πολύ έλαφρό, και θά ά-
πολαύσητε τήν διένυσήν ήν.

ΑΝΑΝΕΩΣΑΤΕ ΤΙΣ ΟΡΟΦΕΣ ΤΩΝ
ΔΩΜΑΤΙΩΝ

Θά θέλαμε άν ήταν δυνατόν νά σας
κάνουμε νά άποφύγετε κάθε έξοδα, άλλα
δυστυχώς δέν μπορούμε. Προσπομώμενος
μολυσμα για τίς άκαθαρσίας άπο τήν
οροφήν της δωμάτιου. Τά σκεπάζει
νά θά είναι ή γυνίκα κολιμαμένα ή κρο-
σέτες. Όταν είναι κολιμαμένα, θά σφ-
ρακίσουν ένα τεγίχτης για νά σας βοηθήση
νά τίς άποκαθήρετε. Άν είναι κροσέτες μπο-
ρείτε νά έλαμψετε με τήν βοήθειαν μιας τα-
βίτας. Κατόπιν τού έσπετε για τό σκούρο
ομο, άντι νά τί ζητήσουν στην άγορά της
άνακαίνιστης, για την όποια φταίει ή άνα-
τοφή.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΕΣΕΤΕ

στον άνδρα που αγαπάτε...

Μία γυναίκα μπορεί να γίνει όπως θέλει ο άνδρας που αγαπά...

χειλή που μόλις κομπιλιώνουν, ή υπερήφηση έκφραση, τα χλωμά μάγουλα και το κανονικό χτένισμα.
Στόν σπορτίφ άρέσει το ήλιοκαμένο δέρμα και τα μαλλιά τα άκατάστατα. Τα σκούρα βαμμένα χείλη, τα φρέσκα μάγουλα, τα φυσικά άμακιγιάριστα μάτια. 'Η εύθυμη και αβρόχρητη έκφραση.
Στόν παθητικό άρέσουν τα δλοκόκκινα χείλη, τα φτιαγμένα μάτια με λίγο μώβ που να τους δίνει ύψος ζεστό.

Στόν τρυφερό άρέσουν κυρίως τα μάτια. Ξαπθά μαλλιά, χτενισμένα φλυ, ματωτόνορα μπλε σκούρα, μάγουλα ελαφρά χρωματισμένα, χείλη ροζέ.

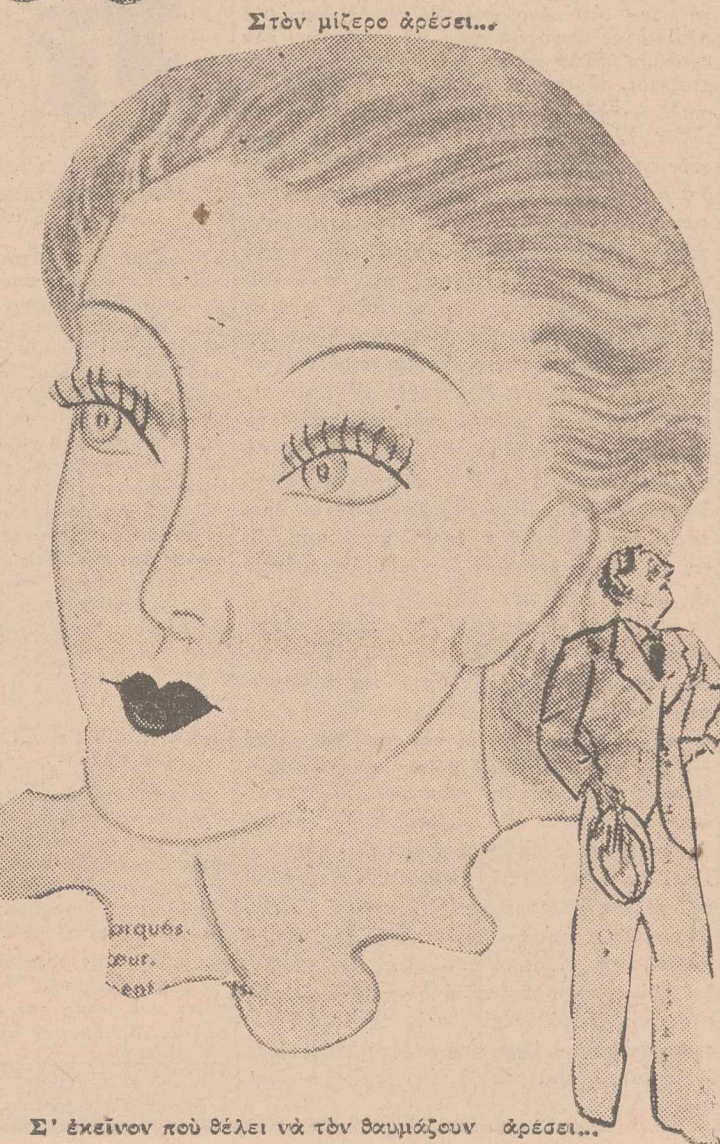
Όσοι, λοιπόν, θέλετε ν' άρέσετε στον άνδρα που αγαπάτε, δεν έχετε παρά να λάβετε σοβαρά υπ' όψιν σας τις ανωτέρω συμβουλές.

Στόν μίετρο άρέσει...

Στόν έπι στήμονα άρέσει...

Σ' εκείνον που θέλει να τον θαυμάζουν άρέσει...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΗ

ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛΙΝΑΣ ΒΑΛΜΟΡ

Πεθαίνο 1...
Υποτάσσομαι στο πεπρωμένο που με θάβει.
Τις τελευταίες μου στιγμές δεν θάβεις να γοητεύσεις τη φρίκη;

Ελα 1... 'Ακόμα μία φορά το ένοχο χέρι σου να βάλει άσπαστη στην καρδιά μου...
Όταν αυτή βάλει πέφει παι να κρεμά και να περμένει, έπιδ δεν θα νιώσεις καμιά ε-ξαιρετική τύχη;

Όμως θα είπης: «Αυτή η καρδιά που ήταν για μένα τόσο τρυφερή, δεν άγαπάει πιά».
Ω, πώς φεύγει η άγάπη από την πληγωμένη μου ψυχή 1...

Κύτταζε το έργο σου χωρίς να νιώσεις κανένα τρέφο. 'Ο θάνατος είναι μέσα στο στήθος μου, κι όμως είμαι λιγότερο ψυχρή από σένα...

Πάρε αυτή την καρδιά; Πάρε το δώρο σου 1...

Η έρομένη που σε λατρεύει δεν είχε —άλλοι μόνον!...— ποτέ να σου προσφέρει έν άλλο δώρο... 'Εγώ σου πρόσφερα την καρδιά μου! Μά ξεσχίζοντάς την, μπορείς να διαβάσεις ακόμα μέσα σ' αυτή τη συγγνώμη σου 1...

Κινέζικο Παραμύθι

Ένας άνθρωπος είχε ένα πολύτιμο μαργαριτάρι. Έννι περνούσε μία μέρα από ένα στενό θαλάσσιο πέρασμα, το μαργαριτάρι το έφερε από τα χέρια και χάθηκε μέσα στη θάλασσα. Τότε εκείνος έπληρε ένα βάλινο δαχτυλίδι και άρχισε να θάβει το νερό, που το έβγαζε κατόπιν στην παραλία. Μά ξαφνικά παρουσιάσθη μπροστά του ο θεός της θάλασσας και του είπε:

— Πότε θα πάγης να θάβεις αυτό το νερό;
— Κι' αν ακόμα έπρόκειτο να πεθάνω άπάνω σ' αυτή τη δουλειά, δεν θάβανα το θάρος μου. Και ο θεός της θάλασσας, που κατάλαβε με πόση ειλικρίνεια μιλούσε εκείνος ο άνθρωπος, έβγαλε το μαργαριτάρι από την θάλασσα και το έδωσε.

Ο μύθος θέλει να πη πως η επιμονή κατορθώνει τα πάντα.

Έξυπνα και Κουτά

— Πώς διακρίνεις την νέα κούτα απ' την παλιά, όταν την φέρνουν στο πάτω κομματιασμένη;
— Από τα δόντια.
— Μά οι κούτες δεν έχουν δόντια.
— Έχω όμως έρω 1

Στο μάθημα της μουσικής:
Ο καθηγητής: — Πόσες γραμμές έχει το πεντάγραμμο;
Ο μαθητής: — Αυτό δεν μάς το έδιδάξατε.

ΕΠΙΠΑΛΑ

παντός είδους

Κρεβατοκάμαρα, Τραπεζαρία, Σαλόνια, Μπουφές, Ντουλάπες, Γραφεία, Βιβλιοθήκες, Συνομιλίες, Τραπεζαρία, Καρέκλες, Πόρτ-Μαντό κτλ. εις μεγάλην συλλογήν θα εύρετε μόνον εις την Έκθεσιν

ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ ΕΠΙΠΑΛΩΝ

ΕΥΑΓΓ. Ι. ΜΑΝΩΛΗ

Γωνία Πειραιώς και Σαυκράτους 51

ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ και ΕΥΚΟΛΙΑΙ

ΠΑΗΡΩΜΩΝ

Τηλέφ. 53-444

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

110Ν

ΕΚΛΕΙΣΕ τα μάτια της από μία ζάλη... Α, όχι, δεν είναι καιρός για άσθεσιές.

Πάλι ζαλιόθηκε. Ποτέ δεν άσθεσάνε ένας κρύος ιδρώς. Κι' αν έπεφτε άρρωστη μέσα σ' αυτό το ένοδο μωμάτιο;

— Δεν πρέπει να τρομοκρατούμαι. Θα μ' έπιασαν πυρετοί.

Το κεφάλι της κτυπούσε, ένας πόνος σαν μαχαίρα διέσχισε την καρδιά της. Έπεσε στο κρεβάτι της και λιποθύμησε.

...

Οι Ουίλφορ και ο Ρομπέρ έκαναν τα άδύνατα δυνατό να ξαναβρούν την Όντρέι. Δύο φορές η Μάμπιλε πήρε να τηλεφωνήσει στον Σελίμ. Και τις δύο φορές της άπλητησαν πως δεν ήταν εκεί.

Ο Ρομπέρ πάλι έπεκονώνησε με τον Λού-Σού τηλεφωνικά.

«Όχι, η Όντρέι δεν ήταν στο Ούνταγκορ, ήταν βέβαιος. 'Απόδειξις πως ο σουλτάνος την άναγκάστισε κι' αυτός. 'Αλλωστε στο παλάτι έγιναν αλλαγές... αλλά αυτά δεν μπορούσαν να λεχθούν από τηλεφώνου. Θα ήργατο μόνον του στο Ραχάζανκ να ιδη τον Ρομπέρ».

Η Μάμπιλε ένοιωσε άπογοήτευση.
— Κανένα νέο της από χθές; Πως φοβόμην μην έκανε καμιά κακοκεφαλιά.

— Θα πάω να ιδω τον θεόν μου, είναι πολύ πιο άνθρωπος από την θεά μου. 'Επιστρέφει άβριο: εάν δεν βρεθί, θα πρέπει να βάλω σε κίνηση την άστυνομία.

— Ω, να μην είναι άργα φοβούμενα...

— Μην είσαι μελοδραματική, άγάπη μου, της είπε ο άνδρας της με τρυφερότητα, δεν θα είναι έτσι τα πράγματα.

— 'Εγώ έπιστρέφω σ' εκείνο που σου έλεγα και πριν. 'Η Όντρέι θα κατέβηκε άναμφιβόλως σε κανένα κινέζικο ξενοδοχείον.

— Εάν ήταν έτσι, δεν θα την εύρισκε ο Σελίμ, ο οποίος την άναγκάστισε.

— Πάω να βρω τον Λού-Σού, είπε ανήσυχος ο Ρομπέρ.

...

Μεταξύ όλων των πριγκιπισσών της Μαλαισίας, οι πριγκιπισσές του Ούνταγκορ ήταν άξιοίρετες. Δεν ήταν παρά δύο ένώ οι γείτονες σουλτάνοι είχαν δέκα και κάποτε είκοσι γυναίκες. Και όμως η εύτυχία τους φαίνεται πως ήταν σύντομη. 'Ηξεραν πως μία και δεν έδωσαν παιδιά στον Σελίμ, άργα ή γρήγορα, μία άλλη γυναίκα θα τον κέρδιζε. Είχαν μία έλπιδα πως ο πρίγκιπας είχε ιδέες ευρωπαϊκές.

Γι' αυτό όταν έμαθαν πως θα τις έγκαταλείψει, έχυσαν δάκρυα περισσότερα από σμύρνη παρά από άληθινό καύμό. 'Ο Σελίμ πάλι, όχι μόνον τους έπέστρεψε τις προίκες τους, αλλά τους έδωσε και άφθονο δόρα. Θα μπορούσαν έτσι να ζήσουν παντρευμένοι.

Όταν ο Σελίμ τις έβλεπε να φεύγουν άσθεσάνταν μία κάποια θλίψη.

— Φεύγει το παρελθόν, ναι, αλλά έρχεται το μέλλον.

Για να άσφύρη τις συγκινητικές σκηνές, άποσύρθηκε στο παλάτι, εκεί που πρώτοφθε στην άγκαλιά του την Όντρέι.

Το μεσημέρι μόλις της είχε στείλει ένα γράμμα όπου της άνήγγελλε την άπαιευσή του. 'Ο υπέρτης που το έφερε είχε την άσταγη να το δώσει στην Όντρέι την ίδια άυτοπροσώπως. 'Αλλά πόσο άργούσε

να του φέρη την άπάντησι. Μήπως έλειπε από το σπίτι; Πως άγωνιούσε.

Την άγαπούσε λοιπόν τόσο βαθιά, Πόσο την άγαπούσε; Πόσο θα την έκανε εύτυχισμένη! 'Επρεπε κι' αυτή να πάρη διαζόγιο, αλλά βέβαια δεν θα έπρεπε να περιμένη να τελεσθή η ύπόθεσι αυτή και τότε να φύγη από τον άνδρα της. Πόσο δεν άθόναε να πούσε:

— 'Ο Ραμάν παρουσιάσθηκε με την άπάντησι στο χέρι. 'Ο Σελίμ διάβασε άν μεθυσμένος: «Ποτέ δεν σ' άγάπησα τόσο...». Γιατί δεν του όρίζει ένα ραντεβού; 'Ηταν ο άνδρας της τάχα στο σπίτι; 'Εποτέ δεν σ' άγάπησα περισσότερα...». Γιατί μόνο τα τρία αυτά λόγια; Θα του τηλεφωνούσε;

Ξαναφώνασε τον άκόλουθό του.

— Ραμάν θέλω να ξέρω τι κάνει κάθε στιγμή, διαφορετικά είμαι άήσυχος. 'Εξ άλλου θέλω να μάθω πως άφες φεύγει ο άνδρας της.

— Άκούμπησε το χέρι του φιλικά στον ώμο του Ραμάν:

— Φύγε για το Ραχάζανκ, μένε στο ρός παλάτι και άβριο το πρωί παραφύλαξε την ώρα που θα φύγει ο γιατρός. Τότε πήγαινε να ιδής την κυρία Κάρτερ και πές της πως οι δύο πριγκιπισσές έφυγαν. Π.ς της να μου τηλεφωνήση.

— Δεν μου γράφετε ένα γράμμα 'Υψηλότατε;

— Όχι, καλλίτερα να της μιλήσης. Για στάσου, όχι, θα έρθω κι' εγώ μαζί σου.

— 'Υψηλότατε σκεφθήτε τις άκροάσεις σας. Οι 'Απόστολοι...

— Περμένουν...

— Μάλιστα.

— 'Ο Σελίμ μπήκε στο γραφείο του. Πήρε ένα γράμμα και το διάβασε με ειλικρίνεια.

— Το είδες Ραμάν αυτό το γράμμα; 'Αφού το θα το έχω για όλο κατά των 'Αγγλων όταν το χρειασθώ.

— 'Ο Ραμάν έφυγε και την έπομένη μόλις είδε τον άρχιστρο να βγαίνει χτύπησε την πόρτα της βίλλας. 'Ο υπέρτης ύστερα από ένα δάρο τον πληροφόρησε πως η Όντρέι είχε φύγει την παραμονή προς άγνωστον διεύθυνση και ότι άκόμη δεν είχε στείλει να πάρη τα μπαγιάτσια της.

— 'Ο Ραμάν τηλεφώνησε άμέσως τα νέα στο Σελίμ.

— Να μάθης που βρίσκεται όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Κι' εγώ θα έρθω άμέσως στον Ραχάζανκ.

— 'Ο Ραμάν άρχισε να γυρίζει στα ευρωπαϊκά ξενοδοχεία. 'Από παππού μάθαινε την ιστορία του συμβουλίου. Το όνομα του Σελίμ συνέδετο με το όνομα της Όντρέι. 'Επειτα τηλεφώνησε στον σουλτάνο. Είχε φύγει. Τό έπαιαν μόνο πως και η κυρία Ουίλφορ τον ζήτησε επανειλημμένως.

Την πήρε κι' αυτήν στο τηλέφωνο.

— Δεν έβρω, άγαπήτέ μου κύριε, και έμεινε την άναγκάστου.

— 'Ο Ραμάν τώρα δεν του έμεινε να κληί τίποτ' άλλο παρά να τρέξει στην άστυνομία. 'Επρεπε να δράση μουσικά και να παύση να έκτίθεται το όνομα του σουλτάνου του. Οι άστυνομιοί, τον διεβεβαίω-

σαν πως θα βρεθί έντός της ήμέρας. 'Η κυρία Κάρτερ θα κατέβηκε σε κανένα κινέζικο ξενοδοχείο.

Λίγο ήσυχαμένος ο Ραμάν έτρεξε στο παλάτι του διοικητού και έζήτησε άκρόφθαλα να πούσε:

— 'Ο Ραμάν παρουσιάσθηκε με την άπάντησι στο χέρι. 'Ο Σελίμ διάβασε άν μεθυσμένος: «Ποτέ δεν σ' άγάπησα τόσο...». Γιατί δεν του όρίζει ένα ραντεβού; 'Ηταν ο άνδρας της τάχα στο σπίτι; 'Εποτέ δεν σ' άγάπησα περισσότερα...». Γιατί μόνο τα τρία αυτά λόγια; Θα του τηλεφωνούσε;

Ξαναφώνασε τον άκόλουθό του.

— Ραμάν θέλω να ξέρω τι κάνει κάθε στιγμή, διαφορετικά είμαι άήσυχος. 'Εξ άλλου θέλω να μάθω πως άφες φεύγει ο άνδρας της.

— Άκούμπησε το χέρι του φιλικά στον ώμο του Ραμάν:

— Φύγε για το Ραχάζανκ, μένε στο ρός παλάτι και άβριο το πρωί παραφύλαξε την ώρα που θα φύγει ο γιατρός. Τότε πήγαινε να ιδής την κυρία Κάρτερ και πές της πως οι δύο πριγκιπισσές έφυγαν. Π.ς της να μου τηλεφωνήση.

— Δεν μου γράφετε ένα γράμμα 'Υψηλότατε;

— Όχι, καλλίτερα να της μιλήσης. Για στάσου, όχι, θα έρθω κι' εγώ μαζί σου.

— 'Υψηλότατε σκεφθήτε τις άκροάσεις σας. Οι 'Απόστολοι...

— Περμένουν...

— Μάλιστα.

— 'Ο Σελίμ μπήκε στο γραφείο του. Πήρε ένα γράμμα και το διάβασε με ειλικρίνεια.

— Το είδες Ραμάν αυτό το γράμμα; 'Αφού το θα το έχω για όλο κατά των 'Αγγλων όταν το χρειασθώ.

— 'Ο Ραμάν έφυγε και την έπομένη μόλις είδε τον άρχιστρο να βγαίνει χτύπησε την πόρτα της βίλλας. 'Ο υπέρτης ύστερα από ένα δάρο τον πληροφόρησε πως η Όντρέι είχε φύγει την παραμονή προς άγνωστον διεύθυνση και ότι άκόμη δεν είχε στείλει να πάρη τα μπαγιάτσια της.

— 'Ο Ραμάν τηλεφώνησε άμέσως τα νέα στο Σελίμ.

— Να μάθης που βρίσκεται όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Κι' εγώ θα έρθω άμέσως στον Ραχάζανκ.

— 'Ο Ραμάν άρχισε να γυρίζει στα ευρωπαϊκά ξενοδοχεία. 'Από παππού μάθαινε την ιστορία του συμβουλίου. Το όνομα του Σελίμ συνέδετο με το όνομα της Όντρέι. 'Επειτα τηλεφώνησε στον σουλτάνο. Είχε φύγει. Τό έπαιαν μόνο πως και η κυρία Ουίλφορ τον ζήτησε επανειλημμένως.

Την πήρε κι' αυτήν στο τηλέφωνο.

— Δεν έβρω, άγαπήτέ μου κύριε, και έμεινε την άναγκάστου.

— 'Ο Ραμάν τώρα δεν του έμεινε να κληί τίποτ' άλλο παρά να τρέξει στην άστυνομία. 'Επρεπε να δράση μουσικά και να παύση να έκτίθεται το όνομα του σουλτάνου του. Οι άστυνομιοί, τον διεβεβαίω-

σαν πως θα βρεθί έντός της ήμέρας. 'Η κυρία Κάρτερ θα κατέβηκε σε κανένα κινέζικο ξενοδοχείο.

Λίγο ήσυχαμένος ο Ραμάν έτρεξε στο παλάτι του διοικητού και έζήτησε άκρόφθαλα να πούσε:

— 'Ο Ραμάν παρουσιάσθηκε με την άπάντησι στο χέρι. 'Ο Σελίμ διάβασε άν μεθυσμένος: «Ποτέ δεν σ' άγάπησα τόσο...». Γιατί δεν του όρίζει ένα ραντεβού; 'Ηταν ο άνδρας της τάχα στο σπίτι; 'Εποτέ δεν σ' άγάπησα περισσότερα...». Γιατί μόνο τα τρία αυτά λόγια; Θα του τηλεφωνούσε;

Ξαναφώνασε τον άκόλουθό του.

— Ραμάν θέλω να ξέρω τι κάνει κάθε στιγμή, διαφορετικά είμαι άήσυχος. 'Εξ άλλου θέλω να μάθω πως άφες φεύγει ο άνδρας της.

— Άκούμπησε το χέρι του φιλικά στον ώμο του Ραμάν:

— Φύγε για το Ραχάζανκ, μένε στο ρός παλάτι και άβριο το πρωί παραφύλαξε την ώρα που θα φύγει ο γιατρός. Τότε πήγαινε να ιδής την κυρία Κάρτερ και πές της πως οι δύο πριγκιπισσές έφυγαν. Π.ς της να μου τηλεφωνήση.

— Δεν μου γράφετε ένα γράμμα 'Υψηλότατε;

— Όχι, καλλίτερα να της μιλήσης. Για στάσου, όχι, θα έρθω κι' εγώ μαζί σου.

— 'Υψηλότατε σκεφθήτε τις άκροάσεις σας. Οι 'Απόστολοι...

— Περμένουν...

— Μάλιστα.

— 'Ο Σελίμ μπήκε στο γραφείο του. Πήρε ένα γράμμα και το διάβασε με ειλικρίνεια.

— Το είδες Ραμάν αυτό το γράμμα; 'Αφού το θα το έχω για όλο κατά των 'Αγγλων όταν το χρειασθώ.

— 'Ο Ραμάν έφυγε και την έπομένη μόλις είδε τον άρχιστρο να βγαίνει χτύπησε την πόρτα της βίλλας. 'Ο υπέρτης ύστερα από ένα δάρο τον πληροφόρησε πως η Όντρέι είχε φύγει την παραμονή προς άγνωστον διεύθυνση και ότι άκόμη δεν είχε στείλει να πάρη τα μπαγιάτσια της.

— 'Ο Ραμάν τηλεφώνησε άμέσως τα νέα στο Σελίμ.

— Να μάθης που βρίσκεται όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Κι' εγώ θα έρθω άμέσως στον Ραχάζανκ.

— 'Ο Ραμάν άρχισε να γυρίζει στα ευρωπαϊκά ξενοδοχεία. 'Από παππού μάθαινε την ιστορία του συμβουλίου. Το όνομα του Σελίμ συνέδετο με το όνομα της Όντρέι. 'Επειτα τηλεφώνησε στον σουλτάνο. Είχε φύγει. Τό έπαιαν μόνο πως και η κυρία Ουίλφορ τον ζήτησε επανειλημμένως.

Την πήρε κι' αυτήν στο τηλέφωνο.

— Δεν έβρω, άγαπήτέ μου κύριε, και έμεινε την άναγκάστου.

— 'Ο Ραμάν τώρα δεν του έμεινε να κληί τίποτ' άλλο παρά να τρέξει στην άστυνομία. 'Επρεπε να δράση μουσικά και να παύση να έκτίθεται το όνομα του σουλτάνου του. Οι άστυνομιοί, τον διεβεβαίω-

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

σε τσάντες και μανδήλια λαιμού έχει ο

ΧΡΥΣΙΚΟΦΟΝΛΟΣ

